USNESENÍ SOUDU (pátého senátu)
28. května 2004 *

Ve věci T-253/03,

Akzo Nobel Chemicals Ltd, se sídlem v Surrey (Spojené království),

Akcros Chemicals Ltd, se sídlem v Surrey,

zastoupené C. Swaakem a M. Mollicou, advokáty,

žalobkyně,

podporované

Council of the Bars and Law Societies of the European Union, se sídlem v Bruselu (Belgie), zastoupenou J. Flynnem, QC,

* Jednací jazyk: angličtina.

Algemene Raad van de Nederlandse Orde van Advocaten, se sídlem v Haagu (Nizozemsko), zastoupenou O. Brouwerem, advokátem,

a

European Company Lawyers Association (ECLA), se sídlem v Bruselu, zastoupenou M. Dolmansem, K. Nordlanderem, advokáty, a J. Temple-Langem, solicitor,

vedlejšími účastníky,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené R. Wainwrightem a C. Ingen-Housz, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na přistoupení vedlejšího účastníka podaný **European Council on Legal Affairs** na podporu návrhů žalobkyň v této věci, jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí K(2003) 1533 konečné ze dne 8. května 2003, jímž byla zamítnuta žádost o vztažení profesního tajemství chránícího komunikaci s advokátem („legal professional privilege") na určité dokumenty zabavené v rámci šetření nařízeného v souladu s čl. 14 odst. 3 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, Prvního nařízení, kterým se provádějí články [81] a [82] Smlouvy (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3),

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
(pátý senát),

ve složení P. Lindh, předsedkyně, R. García-Valdecasas a J. D. Cooke, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: H. Jung,

vydává toto

Usnesení

1 Dne 30. ledna 2003 Komise přijala rozhodnutí K (2003) 85/4 na základě čl. 14 odst. 3 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, Prvního nařízení, kterým se provádějí články [81] a [82] Smlouvy (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3), jímž zejména nařídila společnostem Akzo Nobel Chemicals Ltd a Akcros Chemicals Ltd (dále jen „žalobkyně") a jejich dceřiným společnostem strpět šetření směřující k vyhledání důkazů případných protisoutěžních jednání (dále jen „rozhodnutí ze dne 30. ledna 2003"). Dne 10. února 2003 Komise přijala rozhodnutí K (2003) 559/4, rovněž na základě čl. 14 odst. 3 nařízení č. 17 (dále jen „rozhodnutí ze dne 10. února 2003"), jímž bylo změněno rozhodnutí ze dne 30. ledna 2003.

2 Dne 12. a 13. února 2003 byla na základě uvedených rozhodnutí provedena šetření na místě, v prostorách žalobkyň nacházejících se v Eccles, Manchesteru (Spojené království). Během tohoto šetření pořídili úředníci Komise kopie značného počtu dokumentů. V průběhu těchto úkonů zástupci žalobkyň sdělili úředníkům Komise, že na určité dokumenty se může vztahovat profesní tajemství chránící komunikaci

s advokáty. V průběhu zkoumání předmětných dokumentů vyvstal spor ohledně pěti dokumentů, které byly předmětem zacházení dvojího druhu. Úředníci Komise totiž nedospěli ihned ke konečnému závěru, pokud jde o ochranu, které měly případně požívat dva dokumenty. Proto z nich pořídili kopie a vložili je do zapečetěné obálky, kterou na konci svého šetření odnesli s sebou. Pokud jde o další tři sporné dokumenty, úředník Komise odpovědný za šetření měl za to, že nejsou chráněny profesním tajemstvím, pořídil z nich proto kopie, které připojil ke zbytku spisu, aniž by je uložil do spisu odděleně v zapečetěné obálce.

3 Dne 17. února 2003 žalobkyně zaslaly Komisi dopis, v němž vylíčily důvody, proč je podle nich těchto pět dokumentů chráněno profesním tajemstvím. Dopisem ze dne 1. dubna 2003 Komise informovala žalobkyně, že argumenty předložené v jejich dopise ze dne 17. února 2003 jí neumožňují učinit závěr, že na příslušné dokumenty se skutečně vztahuje profesní tajemství. Komise však současně sdělila žalobkyním, že mají možnost předložit své připomínky k těmto předběžným závěrům ve lhůtě dvou týdnů, po jejímž uplynutí Komise přijme konečné rozhodnutí.

4 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 11. dubna 2003 podaly žalobkyně žalobu, jejímž předmětem je v podstatě návrh na zrušení rozhodnutí Komise ze dne 10. února 2003 a v rozsahu, v němž je toho třeba, rozhodnutí ze dne 30. ledna 2003, které těmto společnostem a jejich dceřiným společnostem ukládá povinnost strpět předmětné šetření (Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals *v.* Komise, T-125/03).

5 Dne 8. května 2003 přijala Komise rozhodnutí K (2003) 1533 konečné na základě čl. 14 odst. 3 nařízení č. 17 (dále jen „rozhodnutí ze dne 8. května 2003"). V článku 1 tohoto rozhodnutí Komise zamítla návrh žalobkyň směřující k tomu, aby jim byly

vráceny sporné dokumenty a aby Komise potvrdila, že byly zničeny veškeré kopie těchto dokumentů, které Komise měla u sebe. Komise dále v článku 2 rozhodnutí ze dne 8. května 2003 oznámila svůj úmysl otevřít zapečetěnou obálku obsahující dva z těchto dokumentů.

6 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 4. července 2003 podaly žalobkyně žalobu směřující na základě čtvrtého pododstavce článku 230 ES ke zrušení rozhodnutí ze dne 8. května 2003.

7 Návrhem došlým dne 30. července 2003 požádala Council of Bars and Law Societies of the European Union (Rada advokátních komor Evropské unie, dále jen „CCBE") o přistoupení k řízení jako vedlejší účastník na podporu návrhů žalobkyň. Stejně tak učinila Algemene Raad van de Nederlandse Orde van Advocaten (dále jen „nizozemská advokátní komora") návrhem došlým dne 7. srpna 2003 a European Company Lawyers Association (Evropská asociace podnikových právníků, dále jen „ECLA") návrhem došlým dne 18. srpna 2003. Společným usnesením předsedy pátého senátu ze dne 4. listopadu 2003 bylo připuštěno vedlejší účastenství CCBE, nizozemské advokátní komory i ECLA.

8 Dne 25. listopadu 2003 požádala European Council on Legal Affairs, zastoupená I. Forresterem, QC, a J. Killickem, advokátem, svým vlastním jménem i jménem svých členů o přistoupení k řízení jako vedlejší účastník na podporu návrhů žalobkyň.

9 Ve svém návrhu na přistoupení navrhovatel vedlejšího účastenství uplatňuje, že má řádně doložený zájem na vyřešení projednávané věci v rozsahu, v němž výsledek této věci ovlivní každodenní práci jeho členů. Navrhovatel vedlejšího účastenství zvláště poukazuje na to, že tato věc umožní Soudu znovu přezkoumat zásady formulované v rozsudku Soudního dvora ze dne 18. května 1982, AM & S v. Komise (155/79,

Recueil, s. 1575), a mimo jiné znovu uvážit otázky rozsahu profesního tajemství chránícího komunikace s advokáty, jakož i otázky vhodných procesních záruk k zajištění dodržování této zásady. Poznamenává, že tyto otázky mají významný dopad na úlohu podnikových právníků a samostatně působících právníků, kteří jsou členy některé z advokátních komor se sídlem mimo státy Evropské unie. Navrhovatel vedlejšího účastenství v tomto ohledu uplatňuje, že zastupuje zájmy podnikových právníků se sídlem v Evropě a že jeho cílem je ochrana zájmů jeho členů.

10 Návrh na přistoupení byl doručen účastníkům řízení v souladu s prvním pododstavcem čl. 116 odst. 1 jednacího řádu Soudu.

11 V podání došlém dne 18. prosince 2003 žalobkyně uvedly, že navrhovatel vedlejšího účastenství prokázal zájem na vyřešení této věci, a vyzvaly Soud, aby připustil jeho vedlejší účastenství. Odděleným podáním došlým téhož dne podaly žalobkyně žádost o důvěrné zacházení ve vztahu k navrhovateli vedlejšího účastenství.

12 V podání došlém dne 9. prosince 2003 Komise nevznesla žádné námitky vůči tomuto návrhu na přistoupení. Komise navrhla, aby Soud uložil navrhovateli vedlejšího účastenství náhradu nákladů, které Komisi vznikly v souvislosti s tímto návrhem na přistoupení. Odděleným podáním došlým téhož dne Komise upřesnila, že ve vztahu k navrhovateli vedlejšího účastenství nepožaduje důvěrné zacházení.

13 Ve svém vyjádření došlém dne 7. ledna 2004 uplatnila CCBE, že tento návrh na přistoupení vedlejšího účastníka k řízení je nepřípustný, protože navrhovatel vedlejšího účastenství nesplňuje podmínky kladené na jednotlivce, ani podmínky

kladené na reprezentativní sdružení, jejichž cílem je ochrana zájmů jejich členů. CCBE měla za to, že navrhovatel vedlejšího účastenství je ve skutečnosti skupinou jednotlivých osob a že nemá bezprostřední a přítomný zájem na návrzích, které jsou předmětem sporu, ale pouze prostý zájem ve vztahu k uplatňovaným žalobním důvodům. CCBE měla konečně za to, že postavení členů navrhovatele vedlejšího účastenství nemůže být vyřešením této věci dotčeno.

14 Ostatní vedlejší účastníci vůči tomuto návrhu na přistoupení nevznesli žádné námitky.

15 V souladu s pododstavcem třetím čl. 116 odst. 1 jednacího řádu předseda pátého senátu návrh na přistoupení vedlejšího účastníka postoupil senátu.

Závěry Soudu

16 Na základě druhého pododstavce článku 40 statutu Soudního dvora, který se na Soud použije na základě prvního pododstavce článku 53 uvedeného statutu, přísluší právo přistoupit k řízení jako vedlejší účastník ve sporech předložených Soudu nejen členským státům a orgánům Společenství, ale rovněž každé osobě, která prokáže zájem na rozhodnutí sporu.

17 Je třeba především poznamenat, že navrhovatel vedlejšího účastenství je sdružením bez právní subjektivity, nezapsaným do žádného rejstříku, které sestává z podnikových právníků zaměstnaných ve významných společnostech usazených v Evropě.

18 Soud v tomto ohledu konstatuje, že ačkoliv může být přípustné vedlejší účastenství entit bez právní subjektivity, tyto entity musí nicméně splňovat všechny znaky, které představují základ právní subjektivity, zvláště nezávislost a odpovědnost, byť v omezené míře (usnesení Soudního dvora ze dne 11. prosince 1973, Générale sucrière a další v. Komise, 41/73, 43/73 až 48/73, 50/73, 111/73, 113/73 a 114/73, Recueil, s. 1465, bod 3). Soud přitom shledává, že navrhovatel vedlejšího účastenství byl založen pouhým neformálním rozhodnutím svých zakladatelů, nemá stanovy a představuje pouhé fórum pro výměnu informací a praktických zkušeností, jakož i pro diskuse o některých otázkách, o něž mají jeho členové zájem.

19 Je tudíž třeba učinit závěr, že navrhovatel vedlejšího účastenství nesplňuje ani minimální znaky, v nichž lze spatřovat základ právní subjektivity právnických osob ve smyslu výše uvedeného usnesení Générale sucrière a další v. Komise.

20 V každém případě je třeba konstatovat, že navrhovatel vedlejšího účastenství zahrnuje 25 členů, kteří zastupují stejný počet společností. Posláním každého člena navrhovatele vedlejšího účastenství je poskytovat společnosti, která jej zaměstnává, stanoviska týkající se evropského soutěžního práva a dalších právních otázek.

21 Podle ustálené judikatury je přípustné vedlejší účastenství reprezentativních sdružení, jejichž cílem je ochrana jejich členů ve věcech, v nichž jde o zásadní otázky, které jsou způsobilé dotýkat se těchto členů [usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 17. června 1997, National Power a PowerGen, C-151/97 P(I) a C-157/97 P(I), Recueil, s. I-3491, bod 66, a ze dne 28. září 1998, Pharos v. Komise,

C-151/98 P, Recueil, s. I-5441, bod 6; usnesení předsedy Soudu ze dne 22. března 1999, Pfizer *v.* Rada, T-13/99 R, dosud nezveřejněno ve Sbírce rozhodnutí, bod 15, a ze dne 28. května 2001, Poste Italiane *v.* Komise, T-53/01 R, Recueil, s. II-1479, bod 51]. Konkrétněji vyjádřeno, vedlejší účastenství určitého sdružení může být v určité věci připuštěno, pokud sdružení zastupuje značný počet subjektů působících v dotyčném odvětví, jeho cíle zahrnují ochranu zájmů jeho členů, ve věci může jít o zásadní právní otázky dotýkající se fungování příslušného odvětví, a zájmy jeho členů by proto mohly být budoucím rozsudkem citelnou měrou dotčeny (viz v tomto smyslu usnesení Soudu ze dne 8. prosince 1993, Kruidvat *v.* Komise, jímž byl zamítnut návrh na přistoupení Yves Saint Laurent Parfums SA, T-87/92, Recueil, s. II-1375, bod 14).

22 Soud má však za to, že navrhovatel vedlejšího účastenství není reprezentativním sdružením, jehož cílem by byla ochrana zájmů interních právníků ve smyslu výše citované judikatury. Vzhledem k tomu, že složení členů navrhovatele vedlejšího účastenství se omezuje na pouhých 25 členů, toto sdružení totiž nelze považovat za sdružení, které zastupuje dostatečně významný počet odborníků působících v dotyčném odvětví. Stejně tak, vzhledem k tomu, že navrhovatel vedlejšího účastenství nemá stanovy, jeví se jako nemožné prověřit, zda jeho cílem je skutečně dbát o ochranu zájmů jeho členů.

23 Pokud jde o případnou existenci individuálních zájmů na straně členů navrhovatele vedlejšího účastenství, stačí konstatovat, že napadené rozhodnutí se jich bezprostředně nedotýká potud, že se bezprostředně netýká společností, které mají zastoupení v rámci navrhovatele vedlejšího účastenství. Tudíž členové navrhovatele vedlejšího účastenství nemohou mít bezprostřední a přítomný zájem na osudu specifického aktu, jehož zrušení je navrhováno v rámci této věci, avšak pouze prostý zájem ve vztahu k uplatňovaným žalobním důvodům (viz v tomto smyslu výše uvedené usnesení National Power a PowerGen, bod 53).

24 S ohledem na výše uvedené je třeba učinit závěr, že navrhovatel vedlejšího účastenství neprokázal zájem na rozhodnutí sporu ve smyslu druhého pododstavce článku 40 statutu Soudního dvora.

25 V důsledku toho se návrh na přistoupení zamítá.

K nákladům řízení

26 Podle čl. 87 odst. 1 jednacího řádu se o nákladech řízení rozhoduje v rozsudku nebo usnesení, jímž se končí řízení. Vzhledem k tomu, že tímto usnesením se končí řízení ve vztahu k navrhovateli vedlejšího účastenství, je namístě rozhodnout o nákladech řízení souvisejících s jeho návrhem na přistoupení.

27 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu bude účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, jestliže druhý účastník řízení požadoval náhradu nákladů ve svém návrhu. Vzhledem k tomu, že navrhovatel vedlejšího účastenství byl ve sporu neúspěšný, je namístě rozhodnout, že ponese své vlastní náklady, a uložit mu v souladu s návrhy Komise náhradu nákladů vzniklých Komisi v souvislosti s tímto řízením o vedlejším účastenství. Vzhledem k tomu, že žalobkyně a vedlejší účastníci v tomto ohledu neučinili žádný návrh, ponesou své vlastní náklady.

Z těchto důvodů

SOUD (pátý senát)

rozhodl takto:

1) **Návrh na přistoupení European Council on Legal Affairs k řízení jako vedlejší účastník se zamítá.**

2) **Není již třeba rozhodnout o návrhu na důvěrné zacházení, který byl podán žalobkyněmi ve vztahu k European Council on Legal Affairs.**

3) **European Council on Legal Affairs ponese své vlastní náklady a ukládá se mu rovněž náhrada nákladů Komise souvisejících s řízením o vedlejším účastenství.**

4) **Žalobkyně a vedlejší účastníci ponesou své vlastní náklady související s řízením o vedlejším účastenství.**

Vyhotoveno v Lucemburku dne 28. května 2004.

Vedoucí soudní kanceláře — Předsedkyně

H. Jung — P. Lindh